

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթերթ / Մարտ, 2010թ., N 3 (9)

Ի՞րապես ան յաւիտեան պիտի չսասանի. արդարին յիշատակը յաւիտեան պիտի մնա: Սաղմոս 112:6

Երբ մենք մեր սրտում Քրիստոսին ընդունում ենք որպես մեր Տեր ու Փրկիչ և շուտով երկինք չենք գնում, այլ շարունակում ենք մնալ ու ապրել այս աշխարհում, դրա պատճառներից մեկն այն է, որ Աստված ծրագիր ունի մեզ հետ, ու մեր միջոցով գործեր ունի կատարելու այս աշխարհում: Օգոստինոսը ասել է. «Մարդն անմահ է մինչև իր գործի կատարվելը»: Այսինքն՝ մարդը չի մեռնի, քանի դեռ չի կատարել ու ավարտել այն գործը, որը պիտի կատարեր այս աշխարհում:

Այս աշխարհի վրա մեր մահվան ժամանակը ոչ ոքի և ոչ մի բանի կողմից չի որոշվում: Այդ որոշումը տեղի է ունենում միայն երկնքում: «Ո՞վ է ան՝ որ կը խօսի եւ ըսածը կ'իրագործուի, եթէ Տէրը չէ հրամայեր» (Ողբ Երեմիա 3:37): Երբ կատարում ենք այն բոլոր գործերը, որ Աստված ծրագրել էր մեր կողմից կատարվելու համար, այդ ժամանակ է միայն Աստված մեզ կանչում երկնային տուն, և ոչ թե դրանից նույնիսկ մեկ վայրկյան առաջ, ինչպես գրված է. «Մական Դաւիթը իր սերնդի ժամանակ ծառայեց եւ Աստծու կամքով վախճանուեց ու աւելացաւ իր հայրերի վրայ, եւ նրա մարմինը ապականութիւն տեսաւ» (Գործք 13:36):

Մինչ Աստծո կողմից երկնային տուն կանգնվելը շատ գործեր կան անելու: «Եւ քանի դեռ ցերեկ է, ես պէտք է կատարեմ գործերը նրա, ով ինձ ուղարկեց. կը գայ գիշերը, երբ ոչ ոք չի կարող գործել», - ասաց Հիսուսը (Հովհ. 9:4): Գիշերը կգա, երբ մեկընդմիջտ մեր աչքերը կփակենք այս աշխարհում, ու մեր Տերը մեզ կվերցնի՝ հա-

վիտյան Իր հետ լինելու համար: Մեր ապրած յուրաքանչյուր օրը մեզ ավելի է մոտեցնում այդ ժամանակին:

Քանի դեռ ունենք Լույսը, քայլե՛նք Լույսի մեջ ու գործենք՝ ոչ թե տիրելու, ոչ թե շահելու, ոչ թե դիզելու, այլ՝ անտեսանելի Քրիստոսը տեսանելի դարձնելու՝ Նրա սերը մարդկանց սրտերին հասցնելու համար: Դրանից հետո մենք կարող ենք վստահ լինել, որ մեր աշխատությունը պարապ չէ Տիրոջմով, ինչպես ասված է. «Ուստի, իմ սիրելի եղբայրներս, հաստատ եղեք, անշարժ կեցեք, ու ամէն ատեն ավելցեք Տէրոջ գործին մէջ, գիտնալով որ ձեր աշխատութիւնը պարապ չէ Տէր ոջ մ ո վ » (Ա Կորնթ. 15:58):

Ս ի բ ե լ ի ն ե՛ր ,
Աստծո առջև մեր ծառայությունը ճշմարիտ արժեք ունի այն դեպքում, երբ մեր ծառայության շարժառիթը Աստծո սերն է:

ԱՍՏԾՈՒ ՍԵՐԸ

ԵՎ ԴԱՏԱՍՏԱՆԸ

Գիտենք, որ երբ երեխան գնում է դպրոց, առաջին դասարանից տառեր ու աղյուսակ է սովորում: Պոդոս առաքյալն ասում է՝ *Ժամանակին նայելով դուք պետք է սովորեցնող լինեիք, բայց հիմա ձեզ պետք է սովորել Ավետարանի առաջին սկզբունքները (մեր լեզվով ասած՝ այբուբենը):*

Ուզում եմ ավետարանի առաջին սկզբունքների՝ այբուբենի երկու կետերի վրա կանգ առնել. առաջինը՝ *փրկություն* և երկրորդը՝ *հավատք*:

Գիտենք, որ Ավետարանը մեկն է, բայց ուսմունքները շատ են: Գաղատացիս թղթում Պողոս առաքյալն ասում է. «Կզարմանամ որ շուտով լքում եք այն մեկը որ ձեզ Քրիստոսի շնորհիվ կանչեց և ուրիշ Ավետարանի եք հավատում»: Մենք ուզում ենք հասկանալ, թող Աստծո օգնությամբ Սուրբ Հոգին մեզ բացի, թե ինչ է ասում Ավետարանը փրկության մասին, և ինչ են ասում մնացած մյուս ուսմունքները՝ լինեն դրանք քրիստոնեական, թե այլ կրոնական ուղղություններ: Շատերն ասում են, որ եթե Աստված սեր է, ուրեմն դժոխք չկա, դատաստան չկա, կորուստ չկա: Ի՞նչ է նշանակում դատաստան, և ի՞նչ է նշանակում կորուստ: Մարդու կորսվելը հասկանում են դժոխքը և այնտեղի տանջանքները: Իսկ եթե Աստված սեր է, ինչպե՞ս կարող է դա թույլ տալ: Հակառակորդն ուզում է խփել հիմքերին: Այսօր եկել է ժամանակը, որ մենք ավելի լուրջ ուշադրություն դարձնենք և Սուրբ Հոգու հայտնությամբ հասկանանք այդ հիմքերը, այսինքն՝ հասկանանք Աստծո սերը և դատաստանը, և թե ինչպես են դրանք իրար հետ համատեղվում:

Հովհաննու ավետարանի 3:16-20 խոսքերում ասվում է. «Վասն զի Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ, որպէս զի ամէ՛ն ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յափտեճական կեանք ունենայ: Վասն զի Աստուած Իր Որդին չորկեց աշխարհ, որպէս զի աշխարհը դատէ, հապա՝ որպէս զի աշխարհ անով փրկուի: Ամ՝ որ կը հաւատայ անոր՝ չի դատապարտուիլ եւ ան որ չի հաւատար՝ անիկա արդէն դատապարտուած է, վասնզի Աստուծոյ միածին Որդին անուանը չհաւատաց: Այս է դատապարտութիւնը, որ լոյսը աշխարհ եկաւ ու մարդիկ խաւարը լոյսէն աւելի սիրեցին, քանզի իրենց գործերը չար էին: Վասն զի ամէ՛ն ով որ չարը կը գործէ, անիկա լոյսը կատէ եւ լոյսին քով չի գար, որպէս զի իր գործերը չյանդիմանուին»: Հովհաննու 15:25-ում գրված է՝ *գուր տեղը ինձ ատեցին. ինձ էլ, հորս էլ*: Լույսը Աստված է, եթե դու Աստծուն ատում ես, չես ուզում Նրան հանդիպել, Նրա ներկայությունը չես ուզում, էլ Ինքը քեզ ինչպե՞ս պետք է փրկի: Եթե դու փրկվում ես, ուրեմն դու հավիտենությունը Աստծո հետ ես անցկացնելու, բայց եթե դու չես ուզում Աստծո հետ լինել ու ունենալ Նրա ներկայությունը, ի՞նչ անի Աստված: Աստված ամենակարող է, բայց ինչպե՞ս կապրես Աստծո հետ, եթե դու Աստծուն ատում ես: Ինչպե՞ս կապրես մի անձնավորության հետ, եթե դու նրան ատում ես ու չես ուզում նրա հետ հաղորդակցվել:

Շատերը կարծում են, թե դժոխքն ու կորուստը կրակի մեջ այրվելն է: *Ով որ չի հավատում Որդուն, անիկա դատապարտված է*: Հասկանալի է, որ ցանկացած մարդ կրոնավոր է ու առանց պաշտամունքի նույնիսկ երեք րոպե չի կարող ապրել, ու եթե նա Աստծուն չի պաշտում, ուրեմն անպայման որևէ կուռք է պաշտում: Այդ կուռքը կարող է լինել ցանկացած բան՝ հարստություն, սիրած անձնավորություն և այլն: Մարդու սիրտը ամուր հեմված է իր կուռքին, եթե այդ կուռքը խլի նրա ձեռքից, այդ մարդը կզգա կրակը՝ դժոխքը: Դժոխքը Աստծո բացակայությունն է, իսկ երբ մարդը կուռք է պաշտում, այդ կուռքը ցավագրկողի դեր է կատարում՝ մեղմելով Աստծուց բաժանված լինելու ցավը: Բուն կրակը՝ տանջանքը այն է, որ մարդը հոգեպես հեռու է Աստծուց:

Սուրբ Գրքն ասում է. «Ես ամբարշտի կորսվելը չեմ ուզում, Ես ուզում եմ, որ ամբարշտը դառնա իր չար ճամբարից և ապրի»: Աստված չի ուզում ոչ մեկի կորուստը: Եթե մեր հոգու ուզածը Աստծո ներկայությունն է, այսինքն՝ մենք ուզում ենք փրկվել՝ փրկվում ենք, քանի որ փրկությունը ձրի պարգև է: Իրականում մարդիկ ի՞նչ են ուզում. «Երկրին խաղաղություն լինի, մեզ՝ առողջություն, հացին՝ էժանություն, մենք էլ կերուխումի սեղաններից անպակաս լինենք»: Մարդը իր սրտի ցանկությունն է բարձրացնում Աստծուն, այսինքն՝ նա ասում է, որ մարդ-մարդ հարաբերության մեջ է կյանքը, ու նա չի տեսնում այն իրական ու ճշմարիտ կյանքը, որն Աստծո մեջ է: Մարդ-մարդ հարաբերությունը ունի որոշ արժեք, բայց սատանային հաջողվում է այդ հարաբերությունը գերազնահատել ու այնքան վեր բարձրացնել, որ մարդիկ մոռանան Աստծուն: Սուրբ Գրքում կարդում ենք, որ Ադամը մենակ էր և Աստված ասաց՝ աղեկ չէ, որ Ադամը մենակ մնա, և Եվային ստեղծեց: Մարդու ուզածը մարդկային հարաբերությունների շտկվելն է, և եթե իր ուզածը լինի, ուրեմն էլ պորբլեմ չունի, քանի որ մարդու հոգեբանության մեջ այդպիսի հավատք կա: Մա է այդ բուն մեղքը, որից մենք պետք է ազատվենք: Դրա համար մենք պետք է այդ հին հավատքից հրաժարվենք, որ Հիսուսին հավատանք: Ուշադիր լինենք, թե ինչ է ասում Ավետարանը. *ով որ իր հորը կամ մորը ինձնից շատ սիրի, ինձ արժանի չէ, և նա, ով որ տղան կամ աղջիկը ինձնից շատ սիրի, ինձ արժանի չէ*: Այսինքն՝ եթե մեկը հորը կամ մորը, տղային կամ աղջկան Հիսուսից շատ է սիրում, այդ մարդու հավատն այն է, որ կյանքը այդ հարաբերության մեջ է (օրինակ՝ Աբրահամը):

Ավետարանն ասում է, որ հավիտենական կյանքը մարդ-Աստված հարաբերության մեջ է, իսկ մյուս ուսմունքներն ու կրոնները հավիտենական կյանքը տեսնում են մարդ-մարդ հարաբերության մեջ: Մարդ-մարդ հարաբերությունը կարող է ընդունել շատ տարբեր ձևեր, օրինակ, մեկը կարող է նստել ու ասել՝ եկեք ու ինձ երկրպագեք: Ներոնը այդպես էր անում. նա կայսր էր, բայց դա իր համար բավական չէր, և նա իր հոգու սովը կշտացնելու համար տարբեր հնարքների էր դիմում ու հռչակում, թե ինքը առաջին արվեստագետն է: Նա իր կյանքը տեսնում էր մարդ-

մարդ հարաբերության մեջ: Բայց Հովհաննեսն ասում է. «...Ասիկա է վկայությունը, որ Աստուած մեզ յախտենական կեանք տուաւ, ու այդ կեանքը իր Որդու՝ Յիսուս Քրիստոսի մէջ է.... Ան, որ այս վկայութեանը չի հաւատար՝ ստախօս կրնէ զանիկա» (Ա Հովհ. 5:9-11):

Ի՞նչ է պետք անել կյանքը մարդ-մարդ հարաբերության մեջ տեսնելու հավատքից ազատվելու համար: Հիսուսն ասում է՝ երբ աղոթք ես անում, մտիւր քո ներքին սենյակը: Երբ մարդը մտնում է ներքին սենյակ, նրա հոգին կտրվում է մարդ-մարդ հարաբերությունից: Աղոթքի ժամանակ մենք կարող է շատ «զանգեր» ստանանք՝ «զանգ», որ մենք բնականաբան չունենք, աշխատանք չունենք, ամուսնացած չենք և այլն: Բայց Աստված մեծ է և վեր է այդ բոլոր «զանգերից»: Մենք պետք է մեր բոլոր հոգսերը թողնենք Նրա վրա և աղոթենք ներքին սենյակում, և Հայրը, որ ծածուկը տեսնում է, հայտնապես կհատուցի: Մենք պետք է թողնենք այդ մտքերը և մեր առաջին ցանկությունը պետք է լինի Աստծո հետ հաղորդակցություն ունենալը. փնտրեցէք Երկնքի արքայությունը, և մնացածը կտրվի:

Ի՞նչ է նշանակում փրկություն. դա գրված է Հովհ.3:16-ում: Եթե մենք չենք հավատում Աստծո սիրուն ու ձրի փրկությանը, այդ դեպքում մերժում ենք Աստծուն, գտնվում ենք դատապարտության տակ: Եթե մեր հոգու ուզածը մարդ-մարդ հարաբերությունների շտկումն է, որի միջոցով իբր կհասնենք երջանկության, այդ դեպքում մենք մերժում ենք Աստծո փրկությունը: Իսկ եթե լրջորեն հավատում ենք, որ մեր երջանկությունը մեր և Աստծո հարաբերությունն է, ապա մեզ այլևս չի հետաքրքրի, թե մեզ հետ մարդիկ ինչպես են վարվում, ինչպիսի արտաքին ունենք և այլն: Եթե մարդու հոգեբանության մեջ հրաշք է կատարվում ու փոխվում է նրա հավատքը՝ տեսնելով, որ իր կյանքը մարդ-Աստված հարաբերության մեջ է, այդ մարդու մեջ մեղքը պարտվում է: Սուրբ Հոգին մեր մեջ հանդիմանում է մեղքի բնությունը: Մենք չենք կարող մեղքի բնությանը հաղթել, բայց կարող ենք ընտրություն կատարել՝ ընտրել Հիսուսին մեր սրտում, այսինքն՝ ընդունել մեր մեջ Քրիստոս կյանքը և ունենալ Աստծո արդարությունը, որ Հիսուս Քրիստոսի վրա եղած հավատքով է: Սա մեծ հրաշք է: Հենց սա է շնորհքի վարդապետության իմաստը: Երբ անառակ որդին վերադառնում էր հոր տուն, երևութապես նա շատ վատ վիճակում էր, բայց մի դրական բան կար նրա մեջ՝ նա որոշել էր հորը վերադառնալ և նրա հետ ապրել: Եվ հոր առաջին քայլը նրան պատմուճան հագցնելը եղավ: Պատմուճանը արդարության խորհրդանիշն է:

Առակաց 29:26 խոսքում ասվում է. «Շատերը իշխանին օգնութիւնը կը փնտռեն, բայց Տէրոջմէն է մարդուն իրաւունքը»: Երբ մարդու սրտում իսկապես դարձ է լինում, նա մարդ-մարդ հարաբերությունից դառնում է Աստծուն և ընդունում է իր մեղավոր վիճակը, Աստված նրան հագցնում է Իր արդարության պատմուճանը: Իսկ երբ մարդը դեռ իր արդարությունն է պահում՝ ասելով, թե այս կամ այն բաները չեմ անում, իսկ մեղք գործելուց հետո էլ՝ ների՛ր, Տեր, էլ չեմ անի և ձգտում է իր գործերով արդարանալ, նա իր համար կարկատած պատմուճան է պատրաստում: Որ պահին որ մենք ընդունում ենք Որդուն, Աստված մեզ տալիս է արդարության պատմուճանը:

Թող Տերն օրհնի բոլորիս, որ կարողանամք հավատքով ընդունել Աստծո ձրի պարգևը: Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան
քարոզիչ

«Եվ փրկութեան սաղավարտը առեք ու Հոգիին սուրբ, որ Աստուծոյ խոսքն է»:
Եփեսացիս 6:17

«Վասնզի Աստուծոյ խոսքը կենդանի է ու զորեղ եւ ամեն երկայրի սուր է կտրուկ»:
Եբրայեցիս 4:12

Փարիզ ուղեւորութեան ժամանակ չվեյցարացի աստվածաբան Կեսար Մելենը զրույց էր վարում երիտասարդ ուղեւորի հետ, որը ծայրահեղորեն լարված էր քրիստոնեական հավատքի հանդեպ: Մելենը ի պաշտպանութուն հավատքի բերեց ոչ քիչ փաստարկներ եւ հատվածներ արտասանեց Սուրբ Գրքից: Նա գերազանց գիտեր Աստվածաշունչը եւ համարձակ արտասանում էր զրվածքները: Բայց զրուցակիցն անընդհատ հակառակվում էր նրա բառերին, իսկ հետո գոչեց. «Ես մերժում եմ ձեր Աստվածաշունչը: Մի՛ արտասանեք այն ինձ համար»: Մելենը պատասխանեց, որ արտասանում է Հիսուս Քրիստոսի բառերը. «Եթե չհավատաք թե ես Ան եմ, ձեր մեղքերուն մեջ պիտի մեռնիք» (Հովհաննու 8:24): Դրանով նրանց խոսակցութունն ավարտվեց:

Մի քանի տարի անց Մելենը ստացավ նամակ, որտեղ գրված էր հետեւյալը. «Դուք օգտագործեցիք Հոգու սուրբ, եւ այն ազդեց ինձ վրա: Դուք օգնեցիք ինձ հասկանալ, որ ես հակառակվում էի ոչ թե ձեզ, այլ Աստծուն»: Մելենը հիշեց զնաքում երիտասարդ մարդու հետ ունեցած զրույցը եւ շնորհակալ եղավ Աստծուց այդ իրադարձութեան համար:

Այո՛, «Աստուծոյ խոսքը կենդանի է ու զորեղ»:

ՏԵ՛Ր, ԱՅՍ ՄԵՂՔԸ ՄԻ ՍԵՊԵՐ ԱՆՈՆՑ

«Իր բոլոր եղբայրները համբուրեց ու անոնց վրայ լացաւ եւ անկէ ետք միայն իր եղբայրները իրեն խօսեցան»:

Ծննդոց 45:15

Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Անցան տարիներ, Հովսեփն ընդունեց իր եղբայրներին: **Ծննդոց 45:15**-ում կարդում ենք. «*Իր բոլոր եղբայրները համբուրեց ու անոնց վրայ լացաւ եւ անկէ ետք միայն իր եղբայրները իրեն խօսեցան*»: Հովսեփը Եգիպտոսում երկրորդ մարդն էր, և եթէ վիրավորվածություն ունենար, կարող էր հրամայել, որ իր դավաճան եղբայրները գերի մնային Եգիպտոսում: Բայց Հովսեփը գիտեր, որ վիրավորված սրտում չի կարող լինել Աստծո ներկայությունը: Նա պետք է ընտրություն կատարեր և ընտրեց կամ Աստծո ներկայությունը, կամ վիրավորվածությունը: Հովսեփը ճիշտ ընտրություն կատարեց՝ ընտրելով Աստծո ներկայության քաղցրությունը և ոչ թե վիրավորվածության դառնությունը: Եվ նա իր եղբայրներին չընդունեց բռնուցքներով ու հանդիմանությամբ: Գրված է, որ նա գրկախառնվեց եղբայրների հետ և լաց եղավ:

Սրանք Հովսեփի կյանքի բոլոր դիպվածները չեն: Երբ եղբայրները Հովսեփին վաճառեցին, նրան Եգիպտոսում գնեց մի հարուստ մարդ՝ փարավոնի ներքինին՝ Պետափրես դահճապետը: Ուշադրություն դարձնենք, թե ինչ է գրված Հովսեփի մասին **Ծննդոց 39:2** խոսքում. «*Տերը Հովսեփի հետ էր*»: Կարդալով Հովսեփի կյանքը՝ մենք

կարող ենք զարմանալ: Գրված է, որ Աստված Հովսեփի հետ էր: Տեսնո՞ւմ եք, երբ Հովսեփը ցանկացավ, որ Տերը միշտ իր հետ լինի, Աստված նրան ասաց. «Հովսեփ, դա հնարավոր է միայն մեկ պայմանով, որ դու քո սիրտը մաքուր պահես»: Եվ երբ Հովսեփը իր սրտում տեղ չտվեց վիրավորվածությանը, Աստված ասաց. «Հովսեփ, Ես քեզ չեմ թողնի, դու շատ ծարավ ես Ինձ, ու այնքան շատ ես ուզում իմ ներկայության մեջ լինել, որ Ես միշտ քեզ հետ կլինեմ»: Գրված է, որ Տերը Հովսեփի հետ էր:

Այսօր ես այս խոսքերը քեզ եմ ասում, եթե դու ուզում ես լինել Աստծո հետ, և եթե ուզում ես ոչ միայն լսել Նրա մասին, այլ նաև ապրել Նրա հետ ու վայելել Նրան, ապա կարողացի՛ր վճարել գինը, որը կոչվում է մաքրություն և սրբություն: Սրտով մաքուրներին Աստված ուղեկցում էր և՛ Հին ուխտում, և՛ Նոր ուխտում, և այսօր էլ Աստված մաքուր սիրտ ունեցողների հետ է:

Ծննդոց 39:5-ում գրված է. «*Այն օրէն, երբ Հովսեփը իր տանը ու իր բոլոր ունեցածին վրայ վերակացու եղաւ, Տերը եգիպտացիին տունը օրհնեց Հովսեփին համար: Թէ՛ տանը մէջ եւ թէ՛ դաշտին մէջ անոր բոլոր ունեցածին վրայ Տերոջը օրհնութիւնը եղալ*»: Պետափրեսի թե՛ տանը և թե՛ դաշտում Աստծո օրհնությունը կար, բայց դա ոչ թե նրա լավ գյուղատնտեսների կամ լավ մասնագետների շնորհիվ էր, այլ այն բանի, որ Պետափրեսը տան վերակացու էր նշանակել Հովսեփին:

Ծննդոց 39:19-20-ում կարդում ենք, որ Պետափրեսի կինը զրպարտեց Հովսեփին, Պետափրեսն էլ Հովսեփին բանտ մատեցրեց: Եկե՛ք վերլուծենք Հովսեփի կյանքը: Նա մատած էր բանտում, վերլուծում էր իր կյանքն ու խորհում. «Եղբայրներս որպէս ստրուկ վաճառեցին ինձ, այստեղ՝ Եգիպտոսում, ես անկեղծ ու նվիրված ծառայում էի, իսկ այժմ ինձ զրպարտել ու բանտ են նետել»: Հովսեփը կարող էր ասել. «Այս կյանքում ոչ ոքի չի կարելի վստահել, հարազատները ծախում են, իսկ մարդիկ, որոնց անշահախնդիր ծառայում ես, չեն տեսնում

դա և չեն գնահատում, ուղղակի քեզ զրպարտում ու բանտ են նստեցնում...»: Բանտում վիրավորվածությունը բախում էր Հովսեփի սիրտը ու բերում էր բոլոր հիմքերն ու պատճառները, թե ինչու պետք է Հովսեփը իրեն ներս թողնի: **Ծննդոց 39:21**-ում կարդում ենք. «*Բայց Տէրը Հովսեփին հետ էր ու ողորմութիւն ցուցուց անոր եւ բանտապետին առջեւ շնորհք գտնել տուաւ անոր*»: Հովսեփը գնաց բանտ, բայց Աստված նորից Հովսեփի հետ էր, քանի որ վիրավորվածությունը տեղ չգտավ Հովսեփի սրտում: Նրա սիրտը լցված չէր ատելությամբ, այն մաքուր էր ու սուրբ:

Մի անգամ Բելառուսիայում Վերա անունով մի տարեց քույրիկ զանգեց մեր եղբայրներին և խնդրեց, որ եղբայրները գնան իրենց տուն: Երկու եղբայր գնացին նրանց տուն, մտան քույրիկի սենյակը և հարցրեցին, թե ինչ է նա ուզում: Քույրիկը պատմեց մի պատմություն. «Երբ ես երիտասարդ էի, մի տղա ինձ առաջարկություն արեց: Նա սիրում էր ինձ, իսկ ես՝ նրան: Նա աղքատ ընտանիքից էր: Ես ասացի հորս. «Հայրիկ, օրհնիր ինձ, որ ես ամուսնանամ այս երիտասարդի հետ»: Հայրս խիստ մարդ էր և թույլ չտվեց նրա հետ ամուսնանալ: Հետո ես ամուսնացա ուրիշի հետ»: Արդեն ճերմակած մազերով այդ կինը, իր ծերության օրերում անկողնում պառկած, ասում է եղբայրներին. «Եղբայրներ, ես իմ ամբողջ կյանքում վիրավորված մնացի հորիցս, որ նա թույլ չտվեց ինձ երջանիկ լինել: Եվ հիմա ես ամբողջ սրտով ներում եմ իմ հորը»: Եղբայրները, լսելով նրա պատմությունը, առաջարկում են աղոթել: Երբ նրանք, ծնկելով քույրիկի մահճակալի մոտ, աղոթում են, եղբայրներից մեկը տեսիլքի մեջ տեսնում է, թե ինչպես է հրեշտակը գալիս-կանգնում քույրիկի մահճակալի մոտ: Այդ եղբայրն ասում է մյուսին. «Լսի՛ր, հենց հիմա Աստված կվերցնի նրան»: Նա դեռ չի հասցնում ավարտել իր խոսքը, երբ քույրիկը, աղոթքն ավարտելով, խորը շունչ է քաշում և հոգին ավանդում Տիրոջը:

Այժմ ես հարց եմ տալիս՝ ի՞նչն էր նրան պահում երկրի վրա. դա գողությունը չէր, անառակությունը չէր, սպանությունը չէր, այլ՝ մինչ այդ պահը ծնողին չներելը:

Երբ ես իմացա ճշմարտությունը ներելու մասին, հասկացա, որ վիրավորվածությունը թուլություն չէ, ոչ էլ բնավորության գիծ, վիրավորվածությունը մեղք է, որը քո առջև փակում է երկնքի դուռը, գրկում է քեզ Աստծո ներկայությունից: Ահա թե ինչու պետք է հրաժարվել վիրավորվածությունից, և դա պետք է անել հնարավորինս շուտ:

Կարդալով մի քանի հրաշալի համարներ՝ դուք կարող եք տեսնել, թե ինչքան լավն էր Հովսեփի սիրտը: **Ծննդոց 40:5-7**-ում գրված է. «*Եզրիպտոսի քաղաքին մատռուակն ու հացագործը, որոնք բանտին մեջ կապուած էին, երկուքն ալ մէկ գիշեր մէկմէկ երազ տեսան, ամէն մէկուն երազին նշանակութեանը պէս: Հովսեփ առտուն անոնց եկաւ ու տեսաւ զանոնք, որ խռովեր էին: Իր տիրոջը տունը իրեն հետ բանտարկուած Փարավոնի ներքինիներին հարցուց՝ ըսելով. «Ինչո՞ւ համար ձեր երեսները տրտում են այսօր*»:

Հովսեփի հետ բանտ էին նստել նաև Եզրիպտոսի քաղաքի մատռվակը և հացագործը: Նրանք երկուսն էլ մեկ գիշերվա մեջ երազ տեսան և երազի պատճառով նրանց արտերը խռովվել էին: Բայց Հովսեփը չէր կարող բանտարկյալների մոտով անտարբեր անցնել: Նա իր օգնությունն առաջարկեց և ասաց՝ պատմե՛ք ինձ, ես ձեզ կլսեմ, կփորձեմ հասկանալ և օգնել: Հովսեփի սիրտը լցված էր Աստծո սիրով, դա այն սիրտն է, որը տեսնում է ուրիշի դժվարությունները և իր աչքերը չի փակում այդ խնդիրների առջև, այլ իր օգնությունն է առաջարկում: Եթե ուշադիր կարդանք Աստվածաշունչը, կտեսնենք, որ մատռվակը ազատվեց բանտից ու վերադարձավ իր պաշտոնին, իսկ հացագործը մահապատժի ենթարկվեց: Մատռվակի համար Հովսեփը դարձավ օրհնության պատճառ: Հովսեփը նրան ասում էր. «*Բայց քեզի բարիք եղած ատեն զիս միտքդ բեր, կ'աղաչեմ քեզի, ինձի բարութիւն ըրէ եւ զիս Փարաւոնին առջեւ հիշելով՝ զիս այս տունէն դուրս հանէ. քանզի իրավցընէ գողցուեցայ Երայեցիներու երկրէն եւ հոս ալ բան մը չըրի որ զիս այս գուրը նետեն*» (**Ծննդոց 40:14-15**):

Ծննդոց 40:23-ում գրված է. «*Սակայն մատռուակը միտքը չբերաւ Հովսեփը, այլ մոռցաւ զանկիւս*»: Հերթական քննությունը Հովսեփի համար: Նա կարող էր եզրականացություն անել՝ անօգուտ է մարդկանց բարություն անելը, միևնույն է՝ ոչ ոք չի հիշում, միևնույն է՝ մոռանում են: Եվ դա, ինչպես գրված է **Ծննդոց 41:2**-ում, տեսե՛ք երկու տարի: Երկու տարի մատռվակը մոռացավ Հովսեփին, իսկ Հովսեփը երկու տարի մնաց բանտարկված և երկու տարվա ընթացքում վիրավորվածությունը բախում էր նրա սիրտը: Այն նրան ասում էր. «Հովսեփ, վերլուծիր քո կյանքը: Հարազատներդ քեզ վաճառեցին, իսկ այն մարդիկ, որոնց դու նվիրված ծառայում էիր, քեզ բանտ նստեցրին, նրանք էլ, ում օգնել ես, ուղղակի մոռացան քեզ: Հովսեփ, բացի՛ր սիրտդ, և ես բույն կդնեմ քո մեջ»: Եվ Հովսեփն ասաց այս գեղեցիկ խոսքերը. «*Վիրավորվածություն, դու ոչ մի տեղ չունես իմ սրտում: Իմ սիրտը դառնության և վիրավորվածության համար չէ, իմ սիրտը Աստծո քաղցր և անուշ ներկայության համար է*»: Եվ նա կարողացավ անցնել բոլոր փորձությունների միջով:

Իսկ հիմա ես ուզում եմ հարցնել ձեզ: Միգուցե ձեզ, ինչպես և Հովսեփին, վաճառել են ձեր հարազատները, ձեր եղբայրները, ձեր քույրերը, ձեր բարեկամները, գուցե դուք նրանց առջև բացել եք ձեր սիրտը, իսկ նրանք լքել են ձեզ, երես են դարձրել ձեզնից, ձեզ չեն նկատում, գուցե դուք նրանցից մեկին քրտնաջան ծառայել եք, ինչպես Հովսեփը, միգուցե չեն վարձատրել, չեն գնահատել, զրպարտել են և դուրս վռնդել, միգուցե դուք մարդկանց բարիք եք արել, երբ նրանք դժվարության մեջ էին, օգնել եք նրանց, իսկ երբ դուք եք նեղության մեջ եղել, նրանք մոռացել են ձեզ և չեն օգնել... Միրելի՛ ընթերցող, ես ուզում եմ այսօր քեզ ասել՝ հրաժարվիր վիրավորվածությունից հենց այս պահին, վիրավորանքը մի՛ պահիր քո սրտի մեջ, այլ տեղ տուր Սուրբ Հոգուն, որպեսզի Նա ապրի քո սրտում:

Քո սրտում Աստծո ներկայությունը կախված է քո

ընտրությունից: Կամ դու կմնաս վիրավորված, կամ՝ կբացես քո սիրտը և կասես. «Վիրավորանք, դու տեղ չունես իմ սրտում, ես Հիսուսի անունով ներում եմ բոլոր նրանց, ովքեր ինձ նեղացրել ու ցավ են պատճառել, ներում եմ բոլոր նրանց, ովքեր զրպարտել են ինձ: Ես ընտրում եմ Աստծո ներկայությունը ու ոչ թե վիրավորված սրտով դառը կյանքը»: Այդ ընտրության իրավունքը այսօր ունենք ես և դու:

Հովսեփի սրտում կենդանի Աստծո հոգին էր: Երբ Աստծո հոգին գործում է մարդու մեջ, նրան տալիս է հեգույթյան և խոնարհության: Սուրբ Հոգով լցված մարդը երբեք իրեն բարձր չի տեսնում և լինում է խոնարհ: Ես ուզում եմ, որ մեր կյանքում Աստծո ներկայությունը տեսանելի լինի, որ մենք չբարձրացնենք մեզ ուրիշներից՝ ընդգծելով Սուրբ Հոգով մկրտված լինելը: Ես ուզում եմ, որ մարդիկ մոտենան ձեզ և ասեն. «Դու ինձ նման չես, քո մեջ կենդանի Աստծո Հոգին է բնակվում»:

Վիկտոր Իվանովիչ Բելիխը հիանալի հոգևոր ծառայող էր: 1995թ. նա մեզ՝ երիտասարդներին, պատմեց հետևյալը. «90-ական թվականներին Քիշնևում, տրոլեյբուսի մեջ մի ծերունի շատ ուշադիր նայեց ինձ և հարցրեց. «Դուք Վիկտոր Բելիխն եք»: «Այո», ասացի ես: Նա ասաց. «Ես պետանվտանգության կոմիտեի սպա եմ և արդեն թոշակի եմ անցել: Ես այն մարդկանցից մեկն եմ, որ նյութեր էի հավաքում ձեր դեմ, որպեսզի դատարանը որոշում կայացներ»:

Վիկտոր Իվանովիչը հանուն Հիսուսի քսանչորս տարի անց է կացրել աքսորներում և բանտերում: Մարդկորեն մտածելով՝ նորմալ երևույթ է վատություն անել նրան, ով մշտապես աշխատել է, որ դու կյանքիդ քսանչորս տարիներն անցկացնես բանտերում և աքսորավայրերում: Բայց Վիկտոր Իվանովիչը նայում է այդ մարդու աչքերին և շատ պարզ ասում. «Իսկ ես ձեզ ներում եմ»: Եվ պետանվտանգության կոմիտեի այդ սպան ասում է Վիկտոր Իվանովիչին. «Դուք ուժեղ մարդ եք»:

Միլեյիններ, մենք պետք է հասկանանք, որ վիրավորանքով ապրելը թուլություն է, իսկ ներելը՝ հոգևոր ուժ, և բարձր է գնահատվում երկնքի կողմից:

Միլեյի՝ ընթերցողներ, հիմա, եթե ձեր սրտում վիրավորանք կա ու դուք ապրում եք վիրավորված սրտով, ես ձեզ հրավիրում եմ աղոթելու, որ կարողանաք ներել բոլոր նրանց, ովքեր ձեզ նեղացրել ու վիրավորել են, ներեք Հիսուսի համար, և դառնության փոխարեն ճաշակեք Սուրբ Հոգու քաղցր ներկայությունը: Այդպիսի սիրտ ունենալով՝ դուք միշտ լցված կլինեք Սուրբ Հոգու ներկայությամբ, ձեր կյանքում ամեն օր կտեսնեք Տիրոջ փառքը, և երկինքը միշտ բաց կլինի ձեզ համար: Եվ հիմա, Հիսուսի անունով, թող այս անկեղծ աղոթքը զորացնի ձեզ, որպեսզի կարողանաք թողնել վիրավորվածությունը և Աստծո փառքին հանդիպեք ձեր սրտերի մեջ: Ամեն:

**Իգոր Ազանով
երեց, Բելառուսիա**

ԱՏԵԼՈՒԹՅՈՒՆ

Ամեն ոք, ով ասում է եղբորը, մարդասպան է. եւ գիտենք, որ ամեն մարդասպան իր մեջ յաւիտենական կեանք չունի:

Ա Հովհ. 3:15

Ատելությունը սարսափելի զգացմունք է, որը բաժանում է մարդկանց և դաժանացնում նրանց սրտերը: Մի րոպե մեջ սկսված շատ հարաբերություններ հաճախ ավարտվում են փոխադարձ մեղադրանքներով:

Միլեյի՝ ընթերցող, հնարավոր է, որ քեզ մոտ նույնպես ի հայտ գա ատելություն, որը կարող է վարակել նաև քո սիրտը: Թույլ մի՛ տուր, որ զարգանա այդ զգացմունքը, քանի որ այն կվնասի ոչ միայն քեզ, այլ նաև քեզ շրջապատող մարդկանց: Դու պետք է իմանաս, որ կա սիրող Աստված, և միայն Նա կարող է օգնել քեզ: Դու պետք է նաև հասկանաս, որ ուրիշ մարդկանցից ավելի լավը չես: Ուրեմն, ընդունի՛ր քո մեղքերը և ապաշխարի՛ր: Միայն այդ ժամանակ դու կարող ես ընդունել Աստծո սերը: Եվ միայն այդ ժամանակ Նա կարող է քեզ օգնել ու փրկել:

Հիսուս Քրիստոսն ասաց. «Առողջներուն բժիշկ պետք չէ, հապա հիվանդներուն: Ես արդարները կանչելու չեկայ, հապա մեղավորները ապաշխարութեան» (Մարկ 2:17):

«Վասն զի մենք ալ ատեն մը անմիտ էինք, անհնազանդ, մոլորյալ և զանազան ցանկութիւններու ու հեշտութիւններու կը ծառայէինք, չարութիւնով ու նախանձով կը վարվէինք, ատելի էինք և մէկգմէկ կատեինք: Բայց երբ մեր Փրկիչ Աստուծոյ քաղցրութիւնն ու մարդասիրութիւնը երեւցան, ո՛չ թէ մեր ըրած արդարութեան գործերով, հապա իր ողորմութեան համեմատ փրկեց մեզ նորեն ծնանելու աւագանին միջոցով ու Սուրբ Հոգիին նորոգութեամբ» (Տիմոթ 3:3-4):

ՕՉԹՔԾ ՉԵՉՁ

(վկայություն)

Անահիտի կյանքից)

Անահիտը ծնվել է 1960թ. Արտաշատ քաղաքում, ունեցել է ամուսին, երկու զավակ: Երկար ժամանակ աշխատել է Արտաշատ քաղաքի կենտրոնական հիվանդանոցում որպես վիրաբույժի բուժքույր: Նա շատ լավ տիրապետում էր իր մասնագիտությանը և ուներ բարի վկայություն: Անահիտը ննջել է 2009թ.:

Մինչ այդ Անահիտի մոտ հանկարծակի քաղցկեղ էր հայտնաբերվել: Մի քանի ամսվա ընթացքում քույրիկը շատ անգամներ դիմել էր բժիշկների օգնությանը (քիմիաթերապիա, ճառագայթաբուժություն), բայց ամեն ինչ ապարդյուն էր անցել: Սկզբում նա չէր հաշտվում հիվանդության և մահվան մտքի հետ, քանի որ երիտասարդ էր և երեխաներին դեռ չէր հասցրել իրենց նպատակներին: Անահիտի հիվանդությունը գնալով ավելի էր ծանրանում, բայց դրան հակառակ հավատքն ավելանում էր: Նա աստիճանաբար հաշտվում էր այս երկրային կյանքին հրաժեշտ տալու մտքի հետ: Աստված նրա հավատքը ավելի ամրապնդելու համար ցույց էր տվել մի քանի տեսիլքներ և վկայություններ:

Առաջին տեսիլքը հետևյալն էր. ինքը գտնվում էր դրախտի մի հատվածում, որտեղ աննկարագրելի գեղեցկություն էր տիրում՝ կանաչ ծառ ու ծաղկունք: Նա պատմում էր, որ դա այնքան գեղեցիկ էր, որ երբ ոտքերը դնում էր այդ խոտերի վրա, ափսոսում էր, որ դրանք կկոտրվեն, բայց երբ ոտքերը վեր էր բարձրացնում, խոտերը նույնությամբ մնում էին: Պատմելով այդ գեղեցկության մասին՝ շատ էր հիացած:

Թեպետ գնալով մարմնի ցավերը սաստկանում էին, բայց սաստիկ ցավերի մեջ նա չէր տրտնջում, ընդհակառակը, շարունակ փառաբանում էր Աստծուն: Աստված այդ ցավերի մեջ ավելի ուժ ու հավատք էր տալիս և մխիթարում էր նրան երկնային տեսիլքներով:

Մի անգամ Անահիտը վկայեց՝ ասելով. «Տեսա սպիտակ ձեռք և ապակյա կոշիկներ, որոնք դրվեցին մահճակալիս մոտ»: Տեսիլքը շատ խորհրդավոր էր ու պարզ: Աստված Անահիտին երկնային կոշիկներ էր շնորհել՝ հավիտենություն մտնելու համար: Մի անգամ էլ տեսիլքի մեջ Աստված նրան ցույց էր տվել, թե ինչպես է լինելու մարմնից բաժանումը: Անահիտը պատմեց, թե ինչպես տեսիլքով տեսավ, որ ինքը գտնվում է լաբորատոր սենյակում՝ ողջ և առողջ կանգնած, շատ թեթև, ուրախ, և տեսնելով գետնի վրա ընկած իր մարմինը՝ կծկված, ցավերի մեջ գալարվելիս, ինքն իր մեջ մտածելով ասաց. «Տե՛ր Աստված, ես ինչպե՞ս եմ այս մարմնի մեջ ապրել, մարմինս նման է մի լեշի, որը անցանկալի է հոգուս համար, չեմ ուզում կրկին այս մարմնի մեջ մտնել»: Քույրիկը պատմում էր, որ քիչ անց, անկախ իր կամքից, նորից մտնում է մարմնի մեջ, քանի որ դեռ չէր եկել այդ ապակեմատու մարմնից դուրս գալու վերջնական ժամանակը: Նա պատմում էր, որ հոգին մարմնի մեջ մտնելիս ցավեր էր զգում:

Մի օր Անահիտ քույրիկը խնդրեց կիրակնօրյա հավաքության հետո այցելել իրենց տուն: Եղբայրներն այցելեցին Անահիտին, մխիթարեցին ու քաջալերեցին նրան, որից հե-

տո աղոթեցին նրա համար: Տերը եղբայրներից մեկին տեսիլքով ցույց տվեց, որ Անահիտը գտնվում է երկնային ճանապարհի վրա: Հետո Տերն ասաց. «Նա իմ սիրելին է, նրա համար պսակ է պատրաստվում»: Այդ տեսիլքից հետո հասկացանք, որ նրա հիվանդությունը մի քիչ էլ կերկարի: Այնուհետև Անահիտը պատմում էր, որ այդ տեսիլքից մի քանի օր հետո իրեն հոգով տարան երկնային Երուսաղեմ. «Ես կանգնել էի քաղաքի դռների առջև: Դռները բացվեցին և ես ներս մտա, անմիջապես քաղաքի կենտրոնում տեսա Տիրոջ գահը, որի վրա նստած էր Տերը՝ ամբողջությամբ լույսի մեջ: Քաղաքը սպիտակ էր, գեղեցիկ կառույցներով, հատակը՝ ոսկուց. դա աննկարագրելի էր: Տեսա սեղանների շուրջը պատրաստություն տեսնող շատ սուրբերի: Ես էլ ցանկացա մոտենալ և ծառայություն անել, բայց ինձ ասվեց՝ ոչ հիմա: Երբ հասկացա, որ նորից երկիր եմ վերադառնալու, և Տեր Հիսուսը ուղեկցում է ինձ, լաց եղա՝ խնդրելով Նրան, որ թողնի ինձ այնտեղ»:

Անահիտ քույրիկը վկայում էր, որ տեսիլքից հետո մոտ երեք ժամ ցավ չի զգացել: Նա շարունակ խնդրում էր, որ Տերն իրեն տանի Իր մոտ:

Երկու օր անց, առավոտյան, նա անընդհատ ժամն էր հարցնում, կարծես սպասողական վիճակում լիներ: Առավոտյան ժամը տասին «Տե՛րս, եկա՞ր» վերջին խոսքերն ասելով՝ հոգին ավանդեց:

Մի քանի ընթերցող, Անահիտ քույրիկի տեսած տեսիլքում սուրբերի՝ սեղան պատրաստելը նշանակում է, որ շատ մոտ է Եկեղեցու հափշտակությունը և Գառան հարսանիքը, ուր ամեն մի մասնակից ունի իր տեղը: Այսօր հարսանիքի տերը՝ Հայր Աստված, հրավիրում է քեզ մասնակցելու Գառան հարսանիքին: Շտապի՛ր ընդունել Աստծո հրավերը, արի՛ դեպի Աստված, ու Հայրը կընդունի քեզ:

ԽԱՉԵԼՈՒԹՅՈՒՆ

Տեսնու՞մ ես, հեռվում՝ Գողգոթա սարում,
Ինչպես է Աստծո Գառը չարչարվում,
Մեխված ձեռքերից, ոտքերից խաչին՝
Հորն էր Նա դիմում այդ ծանր պահին:

«Հա՛յր իմ Երկնային, ես Քեզ եմ կանչում,
Որքա՛ն սրտեր են խավարում կորչում,
Մերժում են Նրան, Ով կյանք է տալիս,
Իրենց Արարչին դարձի չեն գալիս:

Քո կամքով իջա երկիրը մեղաց,
Որ Իմ արյունով մաքրեմ ես նրանց.
Ինձ չընդունելով՝ այդ Քեզ եմ մերժում՝
Չհասկանալով, թե ինչ են անում:

Այս էր ինձ համար գրքերում գրված,
Կատարվեց կամքդ՝ սկզբից սահմանված,
Հիմա Իմ Հոգին Քո ձեռքն եմ հանձնում,
Նրանց սիրելով՝ Ինձ զոհաբերում»:

Այո՛, իմ ընկեր, քեզ համար խաչվեց,
Որ դատաստանից դու ազատ լինես,
Հիմա քո սրտով Քրիստոսի՛ն դարձիր,
Հարություն առած՝ Փրկչիդ ընդունիր:

ԱՆՅՈՒՅՍ ԽԱՔԿԱՆՔ

Ո՛վ մարդ, ծնվածդ պահից սկսած՝
Պայքար ես մղում մահվան դեմ դաժան,
Մաքառում ամբողջ կյանքիդ ընթացքում,
Պարտվում ես, սակայն, դու այդ պայքարում:

Քո ապրած կյանքը այս երկրի վրա
Կարճ է չափազանց՝ հաշված տարիներ,
Որի ընթացքում չես հասցնում նույնիսկ
Լուծել անհրաժեշտ որոշ խնդիրներ:

Բայց երբեմն մենք շատ պինդ ենք կառչում
Դատարկ ու ունայն այդ «կյանք» կոչվածին
Եվ խոնարհությամբ դիմանում նրա՝
Հաճախ մատուցած բիրտ հարվածներին:

Ի՞նչ է այս կյանքը, ճշմարիտն ասած՝
Երազ է ասես, իզուր անըջանք,
Ցավ է, տառապանք, տրտունջ է անվերջ,
Անհույս խաբկանք է ու մի չար կատակ:

Սակայն Հիսուսը Իր անարգ մահով
Բացեց մարդկության փրկության ուղին,
Եվ երրորդ օրվա Իր հարությունով
Հավերժ կյանք տվեց հավատացողին:

Եկե՛ք դաս առնենք մենք Գողգոթայից,
Վատահենք Տիրոջ Խոսքին անթերի,
Սուրբ կյանքով ապրենք այս երկրի վրա,
Որ սատանային չմնանք գերի:

Սիրելի՛ հոգի, թե համոզված ես,
Որ կա Հիսուսով տրված հարություն,
Էլ ինչո՞ւ կառչես այս ունայն կյանքին՝
Կորցնելով մի ողջ հավիտենություն:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները:

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ:

Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30, էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru